

Sygn. akt II AKa 171/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r.

sprawy E. K. (1) urodz. (...) w W. córki J. i W. z d. Z.,

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII K 151/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- 1) **uzupełnia podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonej E. K. (1) kary pozbawienia wolności o art. 4 § 1 k.k.,**
- 2) **zmienia pkt 3 zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zawartego w tym punkcie obowiązku naprawienia szkody w całości jedynie na rzecz D. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Z. (...);**

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej E. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **E. K. (1)** o to, że:

- w okresie od 25 października 2003 r. do 12 grudnia 2005 r. w B. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.608.692,41 zł D. W. i A. W. (1) prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Z. (...) w ten sposób, że podając się za pośrednika rosyjskiej firmy P. (...) zakupiła na kredyt kupiecki produkty spożywcze o łącznej wartości 1.608.692,41 zł wprowadzając w/w w błąd co do faktycznego ich odbiorcy oraz zamiaru i możliwości uzyskania zapłaty, czym działała na szkodę Z. (...),

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r.:

1. E. K. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 200 zł (dwieście złotych);
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec E. K. (1), ustalając okres próby na 4 (cztery) lata;
3. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej E. K. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 1.608.692,41 zł (jeden milion sześćset osiem tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote 41/100) zł na rzecz D. W. i A. W. (1) prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Z. (...);
4. zwolnił oskarżoną od opłat i kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonej przez jej **obrońców**, którzy na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

- a) art. 2, art. 5 i art. 8 ust. 1 umowy między R. (...) a F. (...) o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych sporządzonej w W. dnia 16 września 1996 r. (Dz. U. z 2002 r., Nr 83, poz. 750) oraz art. 2, art. 5, art. 8 i art. 10 oraz art. 12 ust. 1 umowy między R. (...) a R. (...) o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, sporządzonej w M. dnia 26 października 1994 r. (Dz. U. z 1995 r., Nr 128, poz. 619) poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie wezwania i przeprowadzenia przesłuchania przebywających za granicą świadków: A. J., A. K., W. T. w drodze pomocy prawnej w sposób wskazany w wiążących R. (...) ww. umowach międzynarodowych,
- b) art. 585 pkt. 2 i 4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przesłuchania w charakterze świadków i wezwania przebywających za granicą: A. J., A. K., W. T. w drodze pomocy prawnej, mimo iż były to niezbędne czynności postępowania karnego,
- c) art. 177 § 2 k.p.k. w zw. z § 32 ust. 1 w zw. z § 18 ust. 1 i § 60 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1657) poprzez kierowanie nieprawidłowych wezwań do świadków: A. J., A. K., W. T. na niewłaściwe adresy zamieszkania, w związku z czym nie zostali oni prawidłowo zawiadomieni o miejscu, jak i dacie czynności przesłuchania, a zatem nie naruszyli oni obowiązku stawiennictwa w sądzie, co mimo powyższego doprowadziło sąd I instancji do błędnego ustalenia, że ww. osoby nie odbierają kierowanej do nich korespondencji lub że ich miejsce pobytu za granicą nie jest znane i nie ma możliwości przeprowadzenia bezpośredniego dowodu z ich zeznań,
- d) art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne uznanie za ujawnione bez odczytywania zeznań złożonych przez świadków A. J., A. K., W. T. w postępowaniu przygotowawczym, mimo iż w sprawie nie zaszły przesłanki pozwalające na odczytanie ww. zeznań, bowiem sąd I instancji błędnie przyjął, że świadkowie nie odbierają korespondencji pod wskazanymi adresami i ich miejsce pobytu za granicą nie jest znane, podczas gdy nieprawidłowe wezwania do świadków były wysyłane na niewłaściwe adresy zamieszkania, z naruszeniem obowiązujących zasad i procedur doręczania wezwań osobom przebywającym za granicą, a zatem w sprawie nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w przytoczonych przepisach,

e) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt. 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez:

- bezpodstawne oddalenie postanowieniem z dnia

18 grudnia 2014 r. wniosków dowodowych obrońcy oskarżonej, mimo iż zmierzały one do przeprowadzenia dowodów na okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy, takich jak poznanie pełnej historii współpracy handlowej pomiędzy (...) a podmiotami rosyjskimi, z uwzględnieniem historii wszystkich rachunków bankowych pokrzywdzonej, jak i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” oraz firmy (...) oraz przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków A. J., A. K., W. T. w sposób nienaruszający prawa oskarżonej do obrony, m.in. poprzez umożliwienie oskarżonej sporządzenie i zadanie pytań ww. osobom, co wcześniej nie było możliwe z uwagi na przeprowadzenie dowodu z ich zeznań w postępowaniu przygotowawczym przed przedstawieniem oskarżonej zarzutu,

- lakoniczne stwierdzenie przez sąd I instancji w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 grudnia 2014 r., że okoliczności wskazane w pkt I i II wniosku dowodowego obrońcy z dnia 4 grudnia 2014 r. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy takie uzasadnienie odmowy przeprowadzenia dowodu jest wyłącznie powtórzeniem treści ustawy, nie odpowiada prawidłowo rozumianemu nakazowi uzasadnienia postanowienia i uniemożliwia dokonanie kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia sądu I instancji,

- zaniechanie uzasadnienia oddalenia wniosku dowodowego obrońcy z dnia 4 grudnia 2014 r. w zakresie wskazanym w pkt IV ppkt 2, 3, 4, 5 i 6 i odniesienie się przez sąd I instancji tylko do wniosku dowodowego obrońcy w zakresie przeprowadzenia dowodu z zeznań ww. świadków w drodze pomocy prawnej, co uniemożliwia dokonanie kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia sądu I instancji, a w konsekwencji doprowadziło sąd I instancji do błędnych ustaleń faktycznych oraz stwierdzenia, że oskarżona nie udowodniła, że firma (...) istnieje,

f) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na naruszeniu prawa oskarżonej do obrony poprzez uniemożliwienie jej złożenia dodatkowych wyjaśnień odnośnie przeprowadzonych dowodów i ustosunkowanie się do zeznań przesłuchanych świadków, mimo wniosku zgłoszonego przez jej obrońcę podczas rozprawy w dniu 18 grudnia 2014 r.,

g) art. 180 § 2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. G. i P. P., a następnie oparcie się przez sąd na ich zeznaniach przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, podczas gdy ww. są radcami prawnymi współpracującym z pokrzywdzoną i obowiązani są do zachowania tajemnicy radcy prawnego, zaś nie zostali oni zwolnieni od zachowania ww. tajemnicy oraz ich przesłuchanie co do okoliczności objętych tą tajemnicą nie było niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczności, co do których zeznawali były ustalane na podstawie innych dowodów,

h) art. 170 § 3 k.p.k. poprzez zaniechania wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej z dnia 3 września 2014 r. w przedmiocie zobowiązania M. P. do wskazania adresów zamieszkania D. D. i W. A. (kierowców wykonujących transport towarów zakupionych przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” do R.), a w konsekwencji zaniechanie przeprowadzenia dowodów z zeznań tych świadków,

i) art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na naruszeniu prawa oskarżonej do obrony poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy celem umożliwienia mu przygotowania się do mowy końcowej i bezpodstawne uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w pięciu tomach akt, powoduje, iż sprawy nie można uznać za szczególnie zawiłą

j) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie na niekorzyść oskarżonej, że A. J. nie brał udziału w przepływie towarów między R. (...) a R. mimo iż sąd wcześniej przyznał, że jego udział w sprawie pozostaje nieustalony,

k) art. 167 k.p.k. w zw. art. 393 § 1 k.p.k. w zw. z 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ujawnienia dokumentacji rejestrowej indywidualnej działalności gospodarczej A. J. oraz spółki „K. (...)” sporządzonej w języku rosyjskim przez powołane do tego organy znajdującej się na kartach 584-585v, 587-589v, 594-596, 609-611, 614-617 i ujawnienie przez sąd I instancji tylko tłumaczenia z języka rosyjskiego jednego wyciągu z Jedynego Państwowego

Rejestru Indywidualnych Przedsiębiorców indywidualnej działalności gospodarczej A. J. (k. 633-638) oraz jednego wyciągu z Jedyne Państwowego Rejestru Osób Prawnych spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” (k. 640-646), które to dokumenty pozwalają tylko na zapoznanie się z treścią dokumentu sporządzonego w obcym języku, nie stanowią jednak samodzielnie dowodu z dokumentów rejestrowych,

l) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka W. T. w postaci tego, że:

- świadek utrzymywał handlowe stosunki z A. J., a zatem A. J. prowadzący indywidualną działalność gospodarczą brał udział w przepływie towarów między Rzeczpospolitą Polską a Rosją,

- faktyczny dochód z działalności spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”, był bardzo nieznaczny i w całości przeznaczony na prowadzenie działalności gospodarczej firmy w M., a zatem oskarżona nie otrzymywała żadnych zysków z działalności ww. spółki,

- zgodnie z umową z A. J. towar z firmy „D.” najpierw był wysyłany do niego, a następnie do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”. Spółka przelewała pieniądze za nabyty towar na rzecz firmy A. J., a ten był zobowiązany przelać pieniądze za towar na rzecz firmy „D.”. E. K. (1) nie była pośrednikiem w danym mechanizmie działalności,

- spółka z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” terminowo dokonywała zapłaty za otrzymany towar na rzecz A. J., który ponosił odpowiedzialność za terminową zapłatę na rzecz firmy „D.”,

l) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka S. K. w postaci tego, że oskarżona nie otrzymywała żadnych zysków z działalności spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” oraz że w związku ze stratami, jakich doznała oskarżona w wyniku prowadzenia ww. działalności oskarżona była zmuszona sprzedać dom nad morzem,

m) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z części zeznań świadka J. B., które zostały uznane za wiarygodne w postaci tego, że:

- rozpoczęcie współpracy z firmą ww. świadka miało miejsce około 7-8 lat temu,

- oskarżona wraz z mężem podpisali weksel na zabezpieczenie płatności ze strony firmy A. J., a zatem uważali, że ww. firma istnieje,

- (...) S.A. sprawdziła istnienie firmy A. J. w związku z czym rozpoczęła się współpraca świadka z oskarżoną,

n) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. K. (1), w postaci tego, że:

- oskarżona w pewnym momencie nie mogła uzyskać kontaktu ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” i nie miała żadnych informacji o jej losie i nie wiedziała co było powodem tej sytuacji, świadek razem ze swoim mężem stracili 100.000 USD na inwestycji w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” i nie uzyskali z niej żadnych zysków,

- oskarżona również straciła pieniądze, które zainwestowała w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” i było to spowodowane okolicznościami niezawinionymi przez oskarżoną oskarżona nigdy nie zamierzała oszukać pokrzywdzonej,

o) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. K. (2), w postaci tego, że:

- oskarżona straciła pieniądze, które zainwestowała w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”,

- świadek razem ze swoją żoną stracili 100.000 USD na inwestycji w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” i nie uzyskali z niej żadnych zysków,

- oskarżona musiała sprzedać dom w związku z problemami finansowymi związanymi z inwestycją w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”,

- oskarżona nigdy nie zamierzała oszukać pokrzywdzonej,

p) art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. K. (3), w postaci tego, że:

- oskarżona w związku z inwestycją w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” miała problemy z płynnością finansową,

- oskarżona w pewnym momencie nie mogła uzyskać kontaktu ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” oraz W. T., i nie miała żadnych informacji o losie firmy,

- oskarżona straciła wszystkie swoje pieniądze na inwestycji w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”,

- oskarżona musiała sprzedać dom letniskowy, by uzyskać środki na spłatę długu zaciągniętego u świadka na inwestycję w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)”,

r) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków:

- D. W. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne oraz odnoszą się do kwestii, o których świadek nie mogła mieć wiedzy, a ponadto że D. W. jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Z. (...) (pokrzywdzona) jest zainteresowana wynikiem sprawy,

- A. W. (1) polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne oraz odnoszą się do kwestii, o których świadek nie mógł mieć wiedzy, a ponadto że A. W. (1) jako mąż pokrzywdzonej oraz jej pracownik jest zainteresowany wynikiem sprawy,

- A. J. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne, zaś świadek był zainteresowany wynikiem sprawy z uwagi na możliwe nieprawidłowości, jakich dopuścił się w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej,

- S. B. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne, bowiem podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym świadek twierdziła, że oskarżona pełni rolę pośrednika w handlu między pokrzywdzoną a rosyjską firmą zaś podczas przesłuchania w postępowaniu sądowym twierdziła, że nie posiada wiedzy czy oskarżona pełniła jakąś rolę w rosyjskiej firmie jednocześnie potwierdzając swoje wcześniejsze zeznania oraz z uwagi na okoliczność, iż przed złożeniem zeznań w postępowaniu przygotowawczym świadek odbyła rozmowę z mężem pokrzywdzonej,

- E. B. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka, zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne oraz odnoszą się do kwestii, o których świadek nie mogła mieć wiedzy, a ponadto że świadek jest pracownicą pokrzywdzonej i jest zainteresowana wynikiem sprawy,

- J. B. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie, w jakim świadek twierdził, że oskarżona jest pośrednikiem rosyjskiej firmy, podczas gdy świadek przyznał, że nie sprawdzał czy oskarżona jest przedstawicielem firmy rosyjskiej,

- M. G. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim świadek twierdziła, że oskarżona przedstawiła się, że jest przedstawicielem firmy „D.”, podczas gdy następnie świadek twierdziła, że nie było bezpośredniej informacji, że oskarżona jest pracownikiem ww. firmy, a miała tylko takie skojarzenie, a także poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań ww. świadka co do przyznania, że ma wiedzę o zakwestionowaniu jakości towaru firmy „D.” wysyłanego do F. (...) oraz problemów z płynnością finansową oskarżonej, poprzez sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania uznanie, że powyższe nie dowodzi, że oskarżona stała się niewypłacalna i że nie informowała o problemach z jakością towarów pokrzywdzonej,

- J. G. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznania ww. świadka wzajemnie się wykluczają, bowiem w postępowaniu przygotowawczym świadek twierdził, że oskarżona działała w imieniu rosyjskiej firmy A. J., podczas gdy w trakcie przesłuchania w postępowaniu sądowym świadek twierdził, że oskarżona nie działała jako czyjś pośrednik,

- M. P. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania ww. świadka zasługują na uwzględnienie i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena ww. dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne oraz odnoszą się do kwestii, o których świadek nie mógł mieć wiedzy,

s) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka S. S. z pominięciem okoliczności wynikających z zeznań ww. świadka świadczących na korzyść oskarżonej, tj. iż zeznania ww. świadka w części zawierają wzajemne sprzeczności, zaś świadek jako pracownik pokrzywdzonej jest zainteresowany wynikiem sprawy, z jednoczesnym pominięciem okoliczności, iż świadek zeznał, że był świadkiem, iż oskarżona tylko dwukrotnie przekazała pieniądze gotówką za towar, podczas gdy sąd I instancji ustalił, że początkowo był to sposób, w jaki oskarżona miała płacić za zakupione towary,

t) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka Z. K. z pominięciem okoliczności wynikających z zeznań ww. świadka świadczących na korzyść oskarżonej, tj. iż zeznania ww. świadka w części zawierają wzajemne sprzeczności i są niejasne, zaś świadek jako pracownik pokrzywdzonej jest zainteresowany wynikiem sprawy, z jednoczesnym pominięciem okoliczności, iż świadek zeznał, że był świadkiem, iż oskarżona tylko dwukrotnie przekazała pieniądze gotówką za towar, podczas gdy sąd I instancji ustalił, że początkowo był to sposób w jaki oskarżona miała płacić za zakupione towary,

u) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. R. z pominięciem okoliczności wynikających z zeznań ww. świadka świadczących na korzyść oskarżonej, tj. iż zeznania ww. świadka w części zawierają wzajemne sprzeczności, zaś świadek jako pracownik pokrzywdzonej jest zainteresowany wynikiem sprawy, z jednoczesnym pominięciem okoliczności, iż świadek zeznał, że był świadkiem, iż oskarżona tylko raz przekazała pieniądze gotówką za towar, podczas gdy sąd I instancji ustalił, że początkowo był to sposób, w jaki oskarżona miała płacić za zakupione towary,

w) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające na całkowicie dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonej w części, w której zostały uznane za niewiarygodne i niesłusznej odmowie wiary tym wyjaśnieniom, co skutkowało poczynieniem wadliwych ustaleń faktycznych,

y) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez skonstruowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający ustalenie, na jakich konkretnie dowodach i w jakiej mierze oparł się sąd I instancji czyniąc dane ustalenia faktyczne, co w konsekwencji uniemożliwia instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku,

2. w konsekwencji obrazy ww. przepisów postępowania zarzucili sądowi I instancji dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona E. K. (1) popełniła zarzucony jej czyn w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonej, w tym w szczególności, by podawała się ona za pośrednika firmy A. J. oraz by miała świadomość, że firma A. J. nie istniała (na co nie ma jednoznacznych dowodów), co w konsekwencji doprowadziło do jej bezpodstawnego skazania,

3. nadto zarzucili sądowi I instancji dopuszczenie się szeregu błędów w ustaleniach faktycznych, które z uwagi na ich ilość zostaną szczegółowo omówione w uzasadnieniu apelacji,

4. a także zarzucili sądowi I instancji dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegającego na bezpodstawnym i dowolnym przyjęciu, że wysokość długu oskarżonej wobec pokrzywdzonej wynosi 558.341,11 USD (1.608.692,41 złotych) plus odsetki, podczas gdy sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonej zmierzające do ustalenia rzeczywistej wartości szkody, jaką miała ponieść pokrzywdzona, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonej środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1.608.692,41 złotych bez jakiegokolwiek weryfikacji zasadności jego wysokości,

5. zarzucili sądowi I instancji rażąco obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. polegającą na jego bezpodstawnym zastosowaniu i orzeczeniu wobec oskarżonej środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wobec A. W. (1), podczas gdy tylko D. W. prowadzi indywidualną działalność gospodarczą pod firmą Z. (...)” i tylko ww. złożyła wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na jej rzecz, jako osoby pokrzywdzonej,

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosili o:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu,
2. ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy wniosku z pkt. 1 powyżej wnosimy o uchYLENIE zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońców oskarżonej apelacja tylko w niewielkiej części a mianowicie w zakresie zawartego w pkt II 5 zarzutu obraży art. 46 § 1 k.k. okazała się zasadna, natomiast w pozostałej części zarzuty i wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zasadnie podniesiono w zarzucie zawartym w pkt 5, że z akt przedmiotowej sprawy tylko D. W. prowadzi indywidualną działalność gospodarczą pod firmą Z. (...)” i że tylko ona złożyła wniosek o orzeczenie obowiązku szkody na jej rzecz na podstawie art. 46 § 1 k.k. Z akt niniejszej sprawy wynika również, że A. W. (1) jest mężem pokrzywdzonej i pracuje w firmie pokrzywdzonej jako pełnomocnik, ale formalnie nie jest jej współwłaścicielem czy też osobą prowadzącą działalność.

Sąd Apelacyjny podzielił w tej sytuacji stanowisko autorów apelacji, że w opisanych realiach nie ma podstaw aby A. W. (1) uznać za osobę pokrzywdzoną na rzecz której należałoby orzec środek karny określony w art. 46 § 1 k.k. zwłaszcza w sytuacji gdy A. W. (1) nie występował do Sądu z tego rodzaju wnioskiem. Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy zmienił pkt 3 zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że orzeczone na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia w całości poprzez zapłatę kwoty 1.608.692,41 zł dotyczy jedynie D. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Z. (...).

Przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, że skarżący w sposób sztuczny rozbudowali wniesiony środek zaskarżenia poprzez kilkakrotne podnoszenie tych samych kwestii w ramach różnych zarzutów obraży prawa procesowego.

Dotyczy to chociażby zarzutów zawartych w pkt 1a, 6c i d, w których kwestia braku przesłuchania przed sądem w charakterze świadków przebywających za granicą A. K., W. T. została uznana przez skarżących za obrazę przez Sąd Okręgowy zarówno szeregu przepisów k.p.k. w tym art. 177 § 2 k.p.k., 585 pkt 2 i 4 k.p.k., 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. jak również wskazanych przepisów innych aktów prawnych wymienionych w pkt a i c. Rozważając argumenty autorów apelacji podane zarówno w treści wymienionych zarzutów, jak również w uzasadnieniu stwierdzić należy, że zasadnicza część tych wywodów straciła swoją aktualność i dotyczy to chociażby A. J., który zmarł oraz W. T., który ze względu na zły stan zdrowia nie byłby w stanie przyjechać do P. na przesłuchanie przed Sądem. Ponadto istotne jest w tym zakresie, że wszyscy trzej świadkowie wymienieni przez skarżących złożyli zeznania w postępowaniu przygotowawczym i ich zeznania zasadnie zostały uznane za ujawnione bez odczytywania i wbrew zarzutowi zawartemu w pkt 1d nastąpiło to bez obrazę art. 391 § 1 k.p.k. i 394 § 2 k.p.k.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie zostało wykazane w sposób przekonujący w omawianym środku zaskarżenia, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy wymienionych wcześniej przepisów k.p.k. jak również art. 2, 5 i 8 ust. 1 umowy między R. a F. (...) z dnia 16 września 1996 r. oraz art. 2, 5, 8, 10 i 12 ust. 1 wskazany w zarzucie z pkt 1a umowy między R. (...) a R. (...) z dnia 26 października 1994 r.

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut zawarty w pkt 1e dotyczący obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. Nie można podzielić stanowiska skarżących, że wnioski dowodowe oddalone postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. i zawarte w nich okoliczności miały istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Skoro bowiem ze zgromadzonych dowodów wynika w sposób jednoznaczny, że część rozliczeń dokonywana była w formie gotówkowej wpłacanej bezpośrednio do kasy „D.” przez oskarżoną, to nie można uznać, że przeprowadzenie zawnioskowanych przez obrońców dowodów doprowadziłoby do poznania pełnej historii współpracy handlowej pomiędzy „D.” a podmiotami rosyjskimi z uwzględnieniem historii wszystkich rachunków bankowych pokrzywdzonej jak również spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” oraz firmy A. J.. Natomiast, rzeczywiście uzasadnienie postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego w odniesieniu do części dowodów nie jest do końca kompletne i wyczerpujące, ale skarżący nie wykazali, iż powyższe uchybienie miało wpływ na treść dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, które są prawidłowe i mają oparcie w zgromadzonych dowodach, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne. Z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że nie każde uchybienie Sądu w tym zakresie skutkować musi zmianą bądź uchyleniem wyroku. Jeżeli nawet zaistniała obraza określonego przepisu prawa procesowego, to należy jeszcze wykazać dla skuteczności podniesionego zarzutu, że faktycznie naruszenie prawa procesowego miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Nie zostały zaś naruszone przepisy k.p.k. wymienione w pkt 1f tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i Sąd meriti nie naruszył prawa oskarżonej do obrony. Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że E. K. (1) po złożeniu wyjaśnień na rozprawie w dniu 20.03.2014r. nie stawiała się na kolejne terminy rozprawy będąc o nich prawidłowo zawiadomiona. Skoro zaś oskarżona dokonała określonego wyboru w kwestii swojej obecności na poszczególnych rozprawach i świadomie zrezygnowała z udziału w tych czynnościach procesowych, które dokonywane były bez niej, zaś z udziałem jej obrońców, to nie można uznać, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Zarzut z pkt 1g dotyczący obrazy art. 180 § 2 k.p.k. jest nie tylko bezpodstawny, ale został on zredagowany w taki sposób, że dokładnie nie wiadomo co skarżący kwestionują, czy samo przeprowadzenie dowodu z zeznań A. G. i P. P., czy też sposób ich przesłuchania oraz kwestię zwolnienia ich z tajemnicy. Ponadto skarżący w treści zarzutu twierdzą, że okoliczności, co do których zeznawali były ustalone na podstawie innych dowodów. Zdaniem Sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy przesłuchując w charakterze świadków A. G. i P. P. w żaden sposób nie naruszył art. 180 § 2 k.p.k., który to przepis określa warunki po spełnieniu których mogą być przesłuchane wymienione tam osoby.

Nie doszło również do obrazy przepisów wymienionych w zarzutach z pkt 1h, i, j i k. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd meriti zasadnie nie uwzględnił wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy celem umożliwienia mu przygotowania się do

mowy końcowej. Znając kolejne terminy rozpraw oraz zaplanowane na tych terminach czynności procesowe obrońcy powinni być wcześniej przygotowani do wygłoszenia mów końcowych zwłaszcza w sytuacji, gdy przedmiotowa sprawa trwała od marca do drugiej połowy grudnia 2014 r.

Nie można również uznać, że doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i zawartej w tym przepisie zasady in dubio pro reo odnośnie tego, że A. J. nie brał udziału w przepływie towarów między R. P. a R. ustalenia Sądu w tym zakresie mają bowiem pełne oparcie w uznanych przez Sąd meriti za wiarygodne dowodach.

Sąd Okręgowy nie naruszył również, wbrew twierdzeniom skarżących, art. 410 k.p.k. (zarzuty z pkt 1l, t, m, n, o, p).

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. może być uznany za skuteczny ale tylko wówczas, gdy Sąd I instancji oprze swoje ustalenia na dowodzie, którego nie wprowadził do materiału dowodowego w sposób zgodny z przepisami k.p.k. np. 389 § 1 k.p.k., 391 § 1 k.p.k., 394 § 2 k.p.k., gdy Sąd całkowicie pominie w swojej analizie i ocenie określony dowód, czy też, gdy uzna, że dany dowód jest wiarygodny, ale w części, czy też w całości pominie wynikające z niego okoliczności przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Ponadto z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. wynika konieczność wykazania, że obraza prawa procesowego mogła mieć wpływ na treść wyroku i obowiązek ten spoczywa na skarżącym. Dla skuteczności zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. konieczne jest zatem wykazanie, że pominięte przez Sąd meriti dowody lub też okoliczności miały znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy, gdyż skutkowały dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych.

Mając zaś na uwadze zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz analizując treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, uznać należy, że żadna z opisanych wyżej sytuacji w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Okoliczności wymienione w pkt 1l wynikające z zeznań świadka W. T. dotyczące utrzymywania przez tego świadka stosunków handlowych, faktycznych dochodów spółki „K. (...)” raz drogi jaką przebywał towar zamówiony przez oskarżoną z firmy „D.” nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy a w szczególności dla kwestii, czy E. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przypisanego jej czynu określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

Z tych samych powodów nie mają również znaczenia dla ustaleń faktycznych oraz kwestii kwalifikacji prawnej okoliczności mające wynikać z zeznań świadka S. K., że oskarżona nie otrzymywała żadnych zysków z działalności spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „K. (...)” oraz że zmuszona była sprzedać dom nad morzem. W podobny sposób odnieść się należy do zarzutów zawartych w pkt 1m, n, o i p, w których skarżący eksponują okoliczności, które z uwagi na charakter i znamiona czynu przypisanego oskarżonej nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie. Dotyczy to kwestii wynikających z zeznań świadków J. B., M. K. (1), M. K. (2) i M. K. (3).

Z zebranych w sprawie dowodów, w tym w szczególności z zeznań A. W. (1) wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że oskarżona zamawiała i odebrała towary w firmie „D.”, które następnie były wysyłane do R., tak długo jak to było możliwe wykorzystując zaufanie jakim darzyli ją małżonkowie D. i A. W..

Z ustaleń Sądu meriti wynika również, że po upływie roku współpracy wpłaty za towar dostarczany E. K. przez firmę „D.” przestały być systematyczne i oskarżona prosiła A. W. (1) o kredyt kupiecki który polegał na tym, że na fakturach widniały odroczone terminy płatności i kredyt ten rósł do momentu aż A. W. polecił wstrzymać wydawanie towaru zamawianego przez E. K. (1). Znamienne i jednocześnie istotne dla bytu przestępstwa przypisanego oskarżonej jest także to, że niedługo po tym jak zaprzestano wydawania towaru z firmy „D.” na polecenie A. W., oskarżona rozpoczęła współpracę z firmą W., której właściciel J. B. jak wynika z jego zeznań również nie otrzymał zapłaty za dostarczone produkty o wartości 33. 000 USD.

Jeżeli zatem oskarżona miała problemy z firmą założoną na terenie Rosji tj. „K. (...)”, nie miała żadnych informacji o jej losie i w pewnym momencie nie mogła uzyskać kontaktu z tą spółką oraz W. T., co podnoszą obrońcy

oskarżonej w omawianych zarzutach, to powstaje pytanie dlaczego pomimo pełnej świadomości w tym zakresie dalej zamawiała w „D.” towary i wysyłała je do R.. Gdyby jej zamiary były uczciwe i rzeczywiście chciała zapłacić za odebrane towary to powinna natychmiast poinformować swojego kontrahenta tj. „D.” o problemach z płatnością przez odbiorców rosyjskich i zaprzestać dalszego odbioru produktów aby wymienionej firmy nie narażać na straty finansowe. Oskarżona jak wynika z trafnych ustaleń Sądu nie tylko tego nie uczyniła, ale tak jak zaznaczono wcześniej, w podobny sposób postąpiła w stosunku do firmy W.. Jej właściciel zeznał, że kontaktował się w kwestii dostarczenia towaru wyłącznie z oskarżoną, która była pośrednikiem w kontaktach pomiędzy firmą W. a P. E.. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że treść zeznań złożonych przez J. B. świadczy o tym, że proceder wyłudzenia zapoczątkowany wobec firmy „D.”, oskarżona prowadziła także wobec innych podmiotów.

W opisanej sytuacji podniesione przez obrońców okoliczności mające świadczyć o rzekomej obrazie przez Sąd meriti art. 410 k.p.k. nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Za chybione i całkowicie bezpodstawne uznać również należy zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. zawarte w pkt 1r, s, t, u, w. Z treści przedmiotowych zarzutów w których skarżący kwestionują sposób oceny zeznań D. W., A. W. (1), S. B., E. B., J. B., M. G., J. G., M. P., S. S., Z. K., J. R. wynika, że zdaniem autorów apelacji zeznania wymienionych wyżej świadków są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne oraz, że odnoszą się do kwestii, o których świadkowie ci nie mogli mieć wiedzy.

Odnośnie zaś oceny zeznań świadków D. W., E. B., S. S., Z. K. i J. R. podniesiony został także argument, że osoby te z uwagi na fakt bycia mężem pokrzywdzonej (A. W.), lub też pracownikiem „D.” (pozostali), są zainteresowani wynikiem sprawy. Zdaniem Sądu odwoławczego analiza treści samych zarzutów jak również ich uzasadnienia pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że skarżący nie wykazali w sposób merytoryczny i przekonujący, żeby w przedmiotowej sprawie Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowodnej a nie swobodnej oceny zeznań wymienionych wcześniej świadków.

Wymaga podkreślenia, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może okazać się skuteczny ale tylko wówczas gdy zostanie wykazane, że w procesie analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd I instancji dopuścił się błędów i uchybień które można stwierdzić na podstawie analizy akt sprawy a w szczególności protokołów przesłuchania poszczególnych świadków oraz treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dotyczących omawianej kwestii.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazali w swojej apelacji, że Sąd Okręgowy przy ocenie kwestionowanych dowodów dopuścił się błędu natury faktycznej lub logicznej, że ocena ta jest sprzeczna z zasadami logiki, wiedzy doświadczenia życiowego, a w związku z tym brak jest podstaw aby tę ocenę zakwestionować. Odwoływanie się przez autorów apelacji do faktu, że D. W. jako pokrzywdzona a A. W. (1) jako jej mąż są zainteresowani wynikiem sprawy, który ma świadczyć o tym, że te dowody z tego powodu są niewiarygodne świadczyć może tylko o braku przez obrońców oskarżonej merytorycznych i przekonujących argumentów. Gdyby bowiem zaakceptować ich stanowisko zawarte w omawianych zarzutach to bezcelowe byłoby przesłuchiwanie osób pokrzywdzonych oraz innych osób jakkolwiek z nimi związanych np. ich pracowników, gdyż ich zeznania są niewiarygodne tylko z tego powodu, że są zainteresowani wynikiem sprawy. Z oczywistych względów tego rodzaju wywody, ocierające się o legalną teorię dowodową nie mogły zostać uwzględnione przez Sąd odwoławczy. W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu opisanego w pkt 1w w którym kwestionowana jest ocena wyjaśnień złożonych przez oskarżoną w tej części w której zostały one uznane za niewiarygodne. Zarówno z treści samego zarzutu jak również uzasadnienia nie wynikają żadne merytoryczne i przekonujące argumenty podważające w sposób skuteczny analizę i ocenę wyjaśnień oskarżonej dokonaną przez Sąd Okręgowy, która jest logiczna, rzeczowa i uwzględnia całokształt dowodów i okoliczności zgromadzonych w sprawie a zatem w pełni zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Nie doszło także do obrazy art. 424 § 1 k.p.k. w przedmiotowej sprawie, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wbrew twierdzeniom skarżących wszystkie wymogi określone w tym przepisie, uniemożliwiło obrońcom oskarżonej sporządzenie obszernej apelacji, zaś Sądowi odwoławczemu umożliwia dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Skoro więc Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów

to brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Nie mogą zatem zasługiwać na akceptację i uwzględnienie zarzuty zawarte w pkt 2, 3 i 4 w których w poszczególnym zakresie te ustalenia są przez skarżących kwestionowane.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne są trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym, który Sąd meriti uznał za wiarygodny. Dotyczy to także ustaleń w zakresie kwoty 1.608.692,41 zł, która odzwierciedla wartość towarów zakupionych przez E. K. (1) od firmy „D.” w okresie objętym przypisanym jej czynem czyli od 25 października 2003 r. do 12 grudnia 2005 r.

Ustalenia Sądu w tym zakresie mają oparcie zarówno w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy jak również w zeznaniach świadków A. W. (1), Z. K., która sporządzała salda wysyłane na adres firmy rosyjskiej, które wróciły nieodebrane z adnotacją „adresat nieznan” albo „nie podjęto w terminie”. Skarżący zaś poza gołosłownym, kwestionowaniem ustalonej kwoty nie przedstawili żadnych merytorycznych argumentów, że wyliczenia w tym zakresie są błędne.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia zawartych w omawianej apelacji wniosków końcowych o uniewinnienie oskarżonej, czy też uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i w związku z tym orzeczono jak w sentencji.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k.